

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

II. évfolyam, 14. szám

2012. augusztus 27.

Fenntartható-e a fából vaskarika

Nem leszel boldogabb, mert hazavittél valami méregdrága és felesleges kacatot – mondják a legradikálisabb zöldek, a nép meg hüledezik, hiszen az élteti. Mármint birtoklási vágyának kiélése, a szerzés öröme, gyakran bármi áron. Mert ahány boldogság, annyiféle, csakúgy, mint ember, de a lebegéshez vezető utak egyike feltétlenül a szerzés. Ez annyira így van, hogy sokaknak a birtoklás jelenti a csúcst, legyen az vagyontárgy, vagy éppen valaki, akit szeret – pedig gyakran csak szeretni véli. Az ilyen embernél több

más bajt is megállapíthatna a szakértő, de nem teszi, mert túl sokan élnek körülöttünk ilyen nyavalyákkal, mondhatni az egész társadalmunk, ezért nem volna, aki fizessen. No de akkor mit akarnak a zöldek?

Nem kevesebbet, mint elhítni velünk, felejtjük el a fejlődést, tehát többek között a haszonszerzést, és éljünk egyszerűen. Erre biztosan sok ember felhőrdül, mondván, hogy lehet még ettől is egyszerűbben élni? Nos, itt az egyszerűség a nagyon szegényeket leszámítva nem vagyontüggő, „csupán” arról van szó, hogy fenntarthatóan éljünk, fenntartható legyen a fejlődésünk, de az sem baj, ha kissé visszafejlődünk. Azt hiszem, most megint sokaknál megáll az ütő, és mi tagadás, riasztó a gondolat, hogy ne legyen többünk se ebből, se abból. De vajon hogy jutottak ide azok a lelkes és nagyon radikális zöldek.

Valójában egyszerűen, és az elején kezdték a gondolatmenetet: Ahhoz, hogy többet birtokolhassunk, fejlődni kell, mert különben előbb-utóbb nem lesz mit megszerezni. A fejlődés viszont nem más, mint hogy időnként – akarunk szerint gyakran – kiveszünk valamit. Kézenfekvő, hogy a természetből veszünk ki, vagy inkább el, de tágabb értelemben szeretteinktől és haragosunktól, családjunktól és a társadalomtól is igyekszünk elvenni, amire szükségünk van. A természettől elkívánjuk az ércet, a fát, a levegőt és vizet. Egymástól pedig folyton elvárjuk a szeretetet, gyakran szerelmet, nyugalmat és megbecsülést, békét, mi több, békességet, meg még ki tudja, mi mindent. Logikus, hogy egyszer el kell fogynia mindezeknek.

Azt minden fiatal és vén tudja, ki venni csak akkor lehet, ha előtte betettünk valamit, ellenkező esetben gyakorolhatunk ugyan, de hamarosan csúfos véget érünk. Az emberiség közeledik ahhoz a véghez, amit senki nem akar, de ami ellen nagyon kevesen akarnak tenni. És még az sem biztos, hogy akik akarnak, jól teszik, amit kifundáltak. Ezt elkerülni valószínűleg az egyre gyakrabban emlegetett fenntartható fejlődéssel lehet, tehát úgy, hogy csak azt és annyit veszünk ki, amit és amennyit betettünk. De kérdezi ekkor a halandó, épp valamit vagy valakit birtokolni vágyó ember, miképp lesz nekem így holnap több, mint ma?

A válasz egyszerű, sehogya! A „nemnövekedés” hívei úgy vélik, alpból ne legyen cél a több, hát még a sok, mert szerintük egy véges világban fából vaskarika a végtelen növekedés. Kristálytisza logika, talán ezért nincs nagy visszhangja még válság idején sem, amikor nemhogy növekedés, de inkább visszaesés látszik. Így aztán mondhatnánk, mi már igazi zöldek vagyunk, mégsem boldogságtól révedező embereket látunk magunk körül.

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-377-6873, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhaszne@zahonynet.hu, zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Ami nem csoda, hiszen a boldogságot nem az egyszerű életben véljük megtalálni, hanem az örökös küzdelemben. Ez szintén fából vaskarika, de legalábbis elgondolkodtató, mert sosincs vége.

Mert minél többet szerzünk, annál többre vágyunk, ami rendben is volna. De ha ez a boldogsághoz vezető út, miért van egyre több depressziós ember, miért a sok rossz barátság és szerelem. De sorolhatnánk még azokat a betegségeket is, amelyek így vagy úgy, de visszavezethetők a zaklatott életre – a sikertelen küzdelemben. Akkor most küzdünk, hiszen Madáchtól tudjuk, „az ember célja a küzdelem maga”, vagy hagyjuk a fenébe az egészséget?

Mindenesetre valamit nem jól csinálunk, legalábbis nem fenntartható módon. Nem gondolom, hogy csak kivenni akarnánk, inkább az lehet a baj, hogy nem tudunk annyit visszaadni, amennyit szeretnénk. Mert nem tanítottak meg rá, ezért képtelenek vagyunk annyit adni, hogy legyen mit kivenni. Nem csak a Földnek tartozunk, hanem a legtöbb embernek, akivel találkoztunk életünkben. De legfőképpen önmagunk adósa lettünk, amit nem lehet plazmatévével, vagy autóval mérni. Kezdjük önmagunkkal a változást, és ha fenntartható módon tudunk élni, folytassuk mindenkivel, aki körülöttünk él. Sokkal többet fogunk kapni, mint valaha adtunk. Ki tudja, lehet, hogy még a boldogságunk is fenntartható lesz. Feltéve, hogy sikerült megszereznünk.

Dolhai József

Humorsarok

(V)ÉSZHELYZET

Egy nő hallja a rádióban, hogy baleset történt. Értesíteni akarja a férjét, de csak az üzenetrögzítővel tud beszélni:

– Drágám! A rendőrség talált egy hullát, amelynek ismertetőjegyei a következők: ronda, nincs agya, kicsi a farka. Aggódom, élsz még?

KOCSMA-TRACCSPARTI

Ketten támasztják a pultot a kocsmában.

– Üres a poharad, kérsz még egyet?

– Dehogy kérek. Mit kezdjek két üres pohárral...?

Balogh Attila

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-377-6873, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zahonynet.hu, zhtk@vsz.hu